Învierea

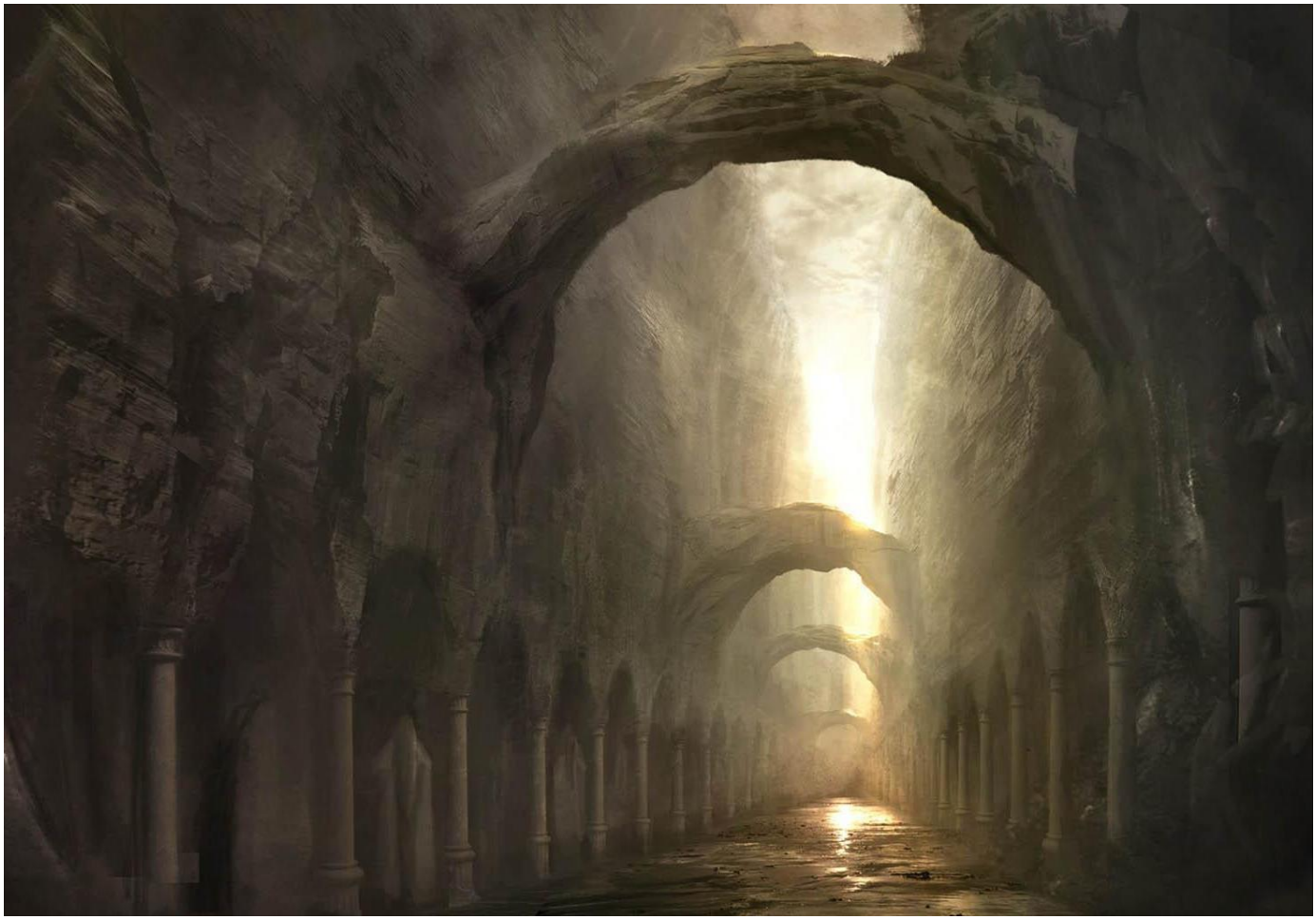

O MĂRTURISIRE A CREDINȚEI

de Neville

[Titlu original: „Resurrection”, 1966]

„După ce Ioan a fost prins, Iisus a venit în Galileea, propovăduind Evanghelia împărăției lui Dumnezeu și zicând: S-a împlinit vremea și s-a apropiat împărăția lui Dumnezeu. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie.”

— Marcu 1:14-15

Mijlocirea lui Iisus a început în Iudeea, după ce s-a încheiat cea a lui Ioan. „Și Iisus Însuși era ca de treizeci de ani când a început să propovăduiască.”

— Luca 3:23

Țărâna veacurilor fusese arată și grăpată pentru vestirea Cuvântului lui Dumnezeu. Și oamenii începură să trăiască planul Lui de mântuire.

Autorii evangheliei lui Dumnezeu sunt anonimi, și tot ce putem cunoaște despre ei trebuie să decurgă din propria noastră trăire a scripturii. Puterea lor nu era în scriptura ce consemna un cod mort, ci în propria lor trăire a scripturii. Evanghelia lor nu era o nouă religie, ci împlinirea uneia la fel de veche precum credința lui Avraam. „Iar Scriptura, văzând dinainte că Dumnezeu îndreptează neamurile din credință, dinainte a binevestit lui Avraam” (Galateni 3:8). Iar Avraam s-a încredințat în Dumnezeu și a trăit potrivit schiței poveștii de mântuire pe care i-a oferit-o Dumnezeu.

Autorii neștiuți ai evangheliei scot în relief împlinirea scripturii în viața lui Iisus Hristos. Hristosul din noi împlinește scriptura. „Sau nu vă cunoașteți voi singuri bine că Hristos Iisus este întru voi?” (2 Corinteni 13:5). „M-am răstignit împreună cu Hristos; și nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2:20). „Căci dacă am fost altoiți pe El prin asemănarea morții Lui, atunci vom fi părtași și ai Învierii Lui” (Romani 6:4).

Repetarea în noi, prin locuirea Lui în noi, a fost exprimată de Johann Scheffler, un mistic din veacul al șaptesprezecelea.

„De mii de ori de S-ar naște
Hristos în Betleem,
De nu Se naște în tine,
Sufletul tău e tot pustiu.”

— Edward Thomas

„Și El a zis către ei: O, nepricepuților și zăbavnici cu inima ca să credeți toate câte au spus proorocii! Nu trebuia oare, ca Hristos să pătimească acestea și să intre în slava Sa? Și începând de la Moise și de la toți proorocii, le-a tâlcuit lor, din toate Scripturile cele despre El... că trebuie să se împlinească toate cele scrise despre Mine în Legea lui Moise, în prooroci și în psalmi. Atunci le-a deschis mintea ca să priceapă Scripturile.” (Luca 24:25-27, 44-45).

„Ei citeau lămurit bucăți din cartea legii lui Dumnezeu, iar bucățile citite le lămureau și poporul înțelegea cele ce se citeau.” (Neemia 8:8).

Vechiul Testament este o schiță profetică a vieții lui Iisus Hristos. Evanghelia lui Dumnezeu este revelarea viitorului oferit lui Avraam. „Avraam, părintele vostru, a fost bucuros să vadă ziua Mea” (Ioan 8:56). Este despre Hristos cel înălțat. A lua parte la viața vremurilor ce vor fi să vină ține de actul dumnezeiesc de trezire a morților. Învierea lui Iisus Hristos este izbânda lui Dumnezeu. Că „vom fi părtași ai Învierii Lui” este făgăduința izbânzii lui Dumnezeu pentru toți.

Dar înainte de ziua izbânzii, omul trebuie trecut prin cuptorul suferinței. „Iată că *[te-am lămurit în foc și n-am aflat argint,]* te-am încercat în cuptorul nenorocirii. Pentru Mine, și numai pentru Mine o fac; oare cum voi îngădui ca Numele Meu să fie pângărit? Nimănui nu voi da slava Mea!” (Isaia 48:10-11). Cuptorul suferinței e necesar pentru a ne face în asemănarea Fiului Său, și astfel în asemănarea Tatălui, căci Tatăl și Fiul una sunt.

„Și toți frații și toate surorile și toți prietenii lui de altă dată au venit să-l cerceteze... și l-au mângâiat de toate nenorocirile pe care le slobozise Domnul asupra lui... Și Dumnezeu a binecuvântat sfârșitul vieții lui Iov mai bogat decât începutul ei” (Iov 42:11-12). Povestea lui Iov este povestea omului, jertfa nevinovată a unui experiment crud făcut de Dumnezeu. „Și a zis Dumnezeu: ‚Să facem om după chipul și după asemănarea Noastră’” (Facerea/Geneza 1:26). Cu toate acestea, „socotesc că pătimirile vremii de acum nu sunt vrednice de mărirea care ni se va descoperi” (Romani 8:18), iar acea *mărire* nu e nici mai mult nici mai puțin decât scoaterea la lumină a lui Dumnezeu Tatăl în noi, drept noi.

Nimic nu se poate asemăna scoaterii la iveală a planului dumnezeiesc de mântuire. Planul tainei este inerent în creație. Ce se spune lumii într-atât de profetic în Vechiul Testament se înfăptuiește în fiecare, individual. Toate mi s-au spus, dar nimic n-am putut întrezări – am aflat însă cine e cu adevărat Iisus Hristos după ce piesa s-a desfășurat în mine.

Cel care a trăit scriptura nu se poate abate de la responsabilitatea de a-i dezvălui înțelesul și aproapelui său. Scriitorii neștiuți ai evangheliei lui Dumnezeu nu zugrăveau situații și întâmplări ale trecutului precum fac istoricii. Povestea lor despre Iisus Hristos este propria lor trăire a planului lui Dumnezeu de mântuire ca oameni ce trăiseră ei înșiși mântuirea.

Ei își zugrăveau propriile experiențe. Ei sunt martori de prim rang ce mărturisesc adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, neșovăind în a interpreta Vechiul Testament potrivit propriilor lor experiențe mai presus de fire.

Trăind la rândul meu povestea mântuirii, îmi pot adăuga mărturia la cele ale lor și spune că totul s-a înfăptuit precum au spus că se înfăptuiește. Experiențele lor, astfel confirmate, pun omul în fața responsabilității de a accepta sau de a respinge interpretarea lor a Vechiului Testament. Mărturia lor trebuie să se facă auzită și să i se răspundă. Fiecare trebuie să trăiască scriptura el însuși înainte de a putea începe să înțeleagă cât de minunată este aceasta. Scriitorii aceia nu țineau socoteala apariției lui Iisus ca persoană, fiindcă atunci când povestea mântuirii este recreată în om, omul cunoaște că „Eu sunt El” *[Luca 22:70; Ioan 4:26; 8:18; 8:24; 8:28; 13:19; 18:5,6]*. „Iar cel ce se alipește de Domnul este un duh cu El” (1 Corinteni 6:17).

* * *

„Care, Dumnezeu fiind în chip, *[n-a socotit o știrbire a fi El întocmai cu Dumnezeu,]* Ci S-a deșertat pe Sine, chip de rob luând, făcându-Se asemenea oamenilor, și la înfățișare aflându-Se ca un om, S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte, și încă moarte pe cruce” (Filipeni 2:6-8) – pe crucea omului. A renunțat la chipul Său divin și a luat chip de rob. Nu s-a deghizat numai pe Sine în rob, ci a devenit unul, supus tuturor slăbiciunilor și limitărilor omenești. Dumnezeu Care a pășit prin poarta morții, căpățâna omului, Golgota, este acum Mântuitorul lumii. Dumnezeu este mântuirea noastră.

„Dumnezeul nostru este Dumnezeul mântuirii și ale Domnului Dumnezeu sunt ieșirile morții” (Psalmi 68:19-20/67:21). „Până ce nu mor Eu, voi nu puteți trăi; dar de mor, Mă voi înălța din nou, și voi cu mine” *[William Blake, „Jerusalem”, 4:96]*. Grăuntele de grâu dezvăluie taina vieții prin moarte. „Dacă grăuntele de grâu, când cade în pământ, nu va muri, rămâne singur; iar dacă va muri, aduce multă roadă” (Ioan 12:24). Iată secretul planului de mântuire al lui Dumnezeu. Dumnezeu își atinge scopul prin limitare-de-sine, prin contracție, tocmai pentru a se extinde. Dumnezeu Însuși trece prin Poarta Morții, craniul meu, și se întinde în mormânt cu mine. Și spun împreună cu Blake,

„Ce mi se-ntâmplă, nu pot ști,
Iar de mă-ntrebi, îți jur de-o fi.
Că o fi bun sau rău, nu-i vina nimănui:
Doar Dumnezeu poate primi lauda, cum și rușinea e doar a Lui.”

„Sunt încredințat de aceasta, că cel ce a început în voi lucrul cel bun îl va duce la capăt, până în ziua lui Hristos Iisus” (Filipeni 1:6). Când asemănarea *Celui nefăcut* se formează în mine, atunci Cel Ce îndelung fusese înfășurat înlăuntrul meu se desface și *Eu sunt El*. „Și nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel Ce S-a coborât din cer, Fiul Omului, *[Care este în cer]*” (Ioan 3:13). Dumnezeu Însuși Se coboară de bună-voie în mormântul Său, Golgota, căpățâna mea. „Eu Îmi pun sufletul *[sau, ‚viața’]*, ca iarăși să-l iau. Nimeni nu-l ia de la Mine, ci Eu de la Mine Însumi îl pun” (Ioan 10:17-18). „Căci bărbatul tău este Făcătorul tău, și numele Lui: Domnul Savaot și Răscumpărătorul tău este” (Isaia 54:5). Și „se va uni cu femeia sa și vor fi amândoi un trup” (Geneza/Facerea 2:24). Căci „cel ce se alipește de Domnul este un duh cu El” (1 Corinteni 6:17). „Deci ceea ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu mai despartă” (Marcu 10:9). Omul este produsul lui Dumnezeu, și totuși consoarta lui, până ce somnul morții va fi trecut.

„Deșteaptă-Te, pentru ce dormi, Doamne? Scoală-Te *[și nu ne lepăda până în sfârșit]*” (Psalmi 44:23/43:25). Când Se trezește, „Eu sunt El”. Dumnezeu S-a așezat în mine în somn, și dormind, a visat un vis; a visat că El e eu, iar când Se trezește, eu sunt El. Dar cum pot ști că eu sunt El? Prin descoperirea Fiului Său David care, în duh, îmi spune *Tată*.

* * *

„Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine… Cel ce M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl” (Ioan 14:6-9). Unificarea cu Hristos cel Înălțat este singura cale către Tatăl. Fiindcă „Eu și Tatăl Meu una suntem” (Ioan 10:30). Calea duce, prin moarte, spre viață veșnică.

Căutarea omului după Hristos ca tărie în care să se încreadă, pe care să o respecte, căreia să i se poată supune este dorul lui după Tatăl Care trăiește în el, după același Tată Care Se revendică Hristosul evangheliilor a fi. Hristosul evangheliilor este Tatăl Cel Veșnic din om. Acest dor de Tatăl este strigătul care încheie Noul Testament. „Vino, Doamne Iisuse!” (Apocalipsa/Revelația 22:20). „Sau nu vă cunoașteți voi singuri bine că Hristos Iisus este întru voi?” (2 Corinteni 13:5). „Căci întru El locuiește, trupește, toată plinătatea Dumnezeirii” (Coloseni 2:9), nu la figurat, ci în trup, la propriu. Aceasta este „Taina cea din veci ascunsă neamurilor… adică Hristos cel dintru voi, nădejdea slavei” (Coloseni 1:26,27).

Cunoașterea știrbită a lui Iisus a orbit omul în privința adevăratei naturi a Tatălui. Domnul Iisus este Dumnezeu Tatăl Care a devenit om pentru ca omul să poată deveni Domnul Iisus, Tatăl. Căutările istoricilor nu pot oferi cunoaștere în privința naturii lui Dumnezeu. „Nimeni nu poate să zică: ‚Domn este Iisus’ – decât în Duhul Sfânt” (1 Corinteni 12:3). Ținta omului este să-L găsească pe Tatăl, dar Dumnezeu Tatăl Se face cunoscut numai prin Fiul Său. „Nimeni nu cunoaște pe Fiul, decât numai Tatăl, nici pe Tatăl nu-L cunoaște nimeni, decât numai Fiul și cel căruia va voi Fiul să-i descopere” (Matei 11:27). Numai Tatăl și Fiul Se cunosc Unul pe Celălalt. „Și tată al vostru să nu numiți pe pământ, că Tatăl vostru unul este, Cel din Ceruri” (Matei 23:9), iar Cerurile sunt „înăuntrul vostru” (Luca 17:21).

David spunea, „vestind porunca Domnului: Domnul a zis către Mine: ‚Fiul Meu ești Tu, Eu astăzi Te-am născut!’” (Psalmi 2:6,7). Filialitatea divină a lui David este unică, singura de felul ei și peste fire pe de-a-ntregul. El „nu din sânge, nici din poftă trupească, nici din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu S-a născut” (Ioan 1:13).

Tatăl va fi găsit de om numai în persoana întâi, singular, trăind în timpul prezent, atunci când David îl va numi în duh *Tată*, adică, *Domnul meu*. „I-a întrebat Iisus zicând: Ce vi se pare despre Hristos? Al Cui Fiu este? Zis-au Lui: Al lui David. Zis-a lor: Cum deci David, în duh, Îl numește pe El Domn?... Deci dacă David Îl numește pe El Domn, cum este Fiu al Lui?” (Matei 22:41-45).

În gândirea ebraică, istoria constă din toate generațiile de oameni și experiențele acestora, contopite într-un mare întreg, iar acest timp concentrat, în care sunt contopite toate generațiile, și din care își au ei obârșia, este numit „Veșnicie”.

Scriptura afirmă că „*[Toate le-a făcut Dumnezeu frumoase și la timpul lor;]* El a pus în inima *[sau, ‚mintea']* lor și veșnicia, dar fără ca omul să poată înțelege lucrarea pe care o face Dumnezeu, de la început până la sfârșit" (Ecclesiastul 3:11).

Cuvântul ebraic pentru „veșnicie" înseamnă și „om tânăr, adolescent, țingău".

Saul l-a văzut pe David și „a zis către Abner, *[căpetenia oștirilor]*: ‚Abner, al Cui este *tânărul* acesta?... Întreabă dar, al Cui fiu este *tânărul* acesta?"… Atunci Saul l-a întrebat: ‚*Tinere*, al Cui fiu ești tu?' Și David a răspuns: ‚Fiul robului tău Iesei din Betleem'" (1 Samuel/1 Regi 17:55-58). Al Cui fiu…? Observă că în toate pasajele (1 Samuel/1 Regi 17:55,56,58; Matei 22:42), întrebarea nu se referă la fiu, ci la Tatăl acestuia. Tatăl făcut cunoscut prin David este veșnicul adevărat Tată.

În noi, ca persoane, Se descoperă Tatăl. David a spus „*[Eu sunt]* fiul robului tău Iesei". *Iesei* este oricare din formele verbului *a fi*. Răspunsul lui David înseamnă deci „Eu sunt fiul Celui al Cărui Nume este ‚EU SUNT'. Eu sunt fiul Domnului".

Unul dintre numele pentru Dumnezeu este numele pe care El l-a descoperit lui Moise. „Așa să spui fiilor lui Israel: ‚EU SUNT' m-a trimis la voi!" (Exodul/Ieșirea 3:14). El este veșnicul „EU SUNT". Cea dintâi descoperire de Sine a lui Dumnezeu este „ca Dumnezeu Atotputernic" (Exodul/Ieșirea 6:3). Cea de-a doua revelare de Sine este „Veșnicul EU SUNT" (Exodul/Ieșirea 3:14,15). Ultima Sa descoperire de Sine este „Părinte/Tată" (Ioan 17). Numai Fiul Îl poate revela pe Dumnezeu ca Tată. „Pe Dumnezeu nimeni (adică niciun ochi omenesc) nu L-a văzut vreodată; Fiul cel Unul-Născut, Care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut." (Ioan 1:18).

Dumnezeu Însuși, Veșnicul EU SUNT și singurul Său Fiu născut, veșnic-tânărul David – iată Cine a pătruns în mintea omului. La capătul călătoriei prin focurile suferinței sale în această eră a morții veșnice, omul îl va găsi pe David și va striga, „Aflat-am pe David… Acesta Mă va chema: Tatăl meu ești Tu, Dumnezeul meu și sprijinitorul mântuirii mele" (Psalmi 89/88:20,26).

Nu mă descopăr mie însumi direct ca Dumnezeu ori ca Iisus Hristos, ci ca subînțeles echivalent în scripturi cu numirea în duh de către David a Tatălui. Iar această înțelepciune dinlăuntru e fără de tăgadă.

„Dar când a binevoit Dumnezeu… să descopere pe Fiul Său întru mine… îndată nu am primit sfat de la trup și de la sânge" (Galateni 1:15-16). Omul în care se ivește Fiul lui Dumnezeu află curând că e greu a-i convinge pe alții de realitatea revelației, fiindcă aceste trăiri peste fire ale scripturii se petrec într-un tărâm al acțiunii prea depărtat de trăirile noastre obișnuite. Întreaga dramă ține de o lume cu mult mai reală și plină de viață decât cea în care hălăduiește intelectul, astfel că imaginația supusă cronologiei nu o poate înțelege.

„Oh, de ți-aș putea spune, precis că mă vei crede!
Oh, de-aș putea măcar spune ce am văzut!
Cum să-ți spun, sau cum ai putea-nțelege,
Cum, pân' ce nu te va duce acolo unde am fost eu?"
— F. W. H. Myers

Această pătrundere în relația Tată-Fiu se produce cu adevărat prin grația lui Dumnezeu. „Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat” (Ioan 3:16). A fost planul veșnic al lui Dumnezeu de a Se da pe Sine omului. Și Fiul, numindu-L Tată, e Cel care-L încredințează că El este Tatăl cu adevărat.

Când David îi spune în duh *Tată,* el nu-și pierde individualitatea sa distinctă și nici nu încetează a mai fi sinele care a fost până atunci, ci acel sine e acum parte dintr-un cu mult mai măreț sine, care nu e altul decât Iisus Hristos Căruia David îi spune, în duh, „Domn”. Omul este moștenitorul unei Făgăduințe și al unei Prezențe! „Și așa, având Avraam îndelungă-răbdare, a dobândit făgăduința” (Evrei 6:15). Grația este expresia finală a iubirii lui Dumnezeu în acțiune pe care omul o va trăi atunci când Fiul este descoperit în el și care descoperă la rândul său pe om ca Tatăl.

Tăria care stă la baza poveștii lui Iisus Hristos este o dublă mărturie; cea interioară, a Tatălui, și cea exterioară, a scripturii. Dumnezeu Însuși a venit, și vine, în istoria omenească în persoana lui Iisus întrupat în noi. Acest lucru va fi confirmat de „semne”, care vor fi trăite de om precum s-a prevestit în scripturi.

„Tatăl – Care rămâne întru Mine – face lucrările Lui. Credeți Mie că Eu sunt întru Tatăl și Tatăl întru Mine, iar de nu, credeți-Mă pentru lucrările acestea. Adevărat, adevărat zic vouă: cel ce crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu și mai mari decât acestea va face, pentru că Eu Mă duc la Tatăl” (Ioan 14:10-12). „Ieșit-am de la Tatăl și am venit în lume; iarăși las lumea și Mă duc la Tatăl.” (Ioan 16:28). „Eu și Tatăl Meu una suntem” (Ioan 10:30).

Perspectiva dumnezeiască este oferită acelora care avuseseră revelația Tatălui în viața lui Iisus întrupat în ei, atunci când unul-născut Fiu David îi numește *Tată*.

Numai pe măsură ce „semnele” devin experiența noastră se împlinește în noi scopul lui Dumnezeu – și astfel scopul scripturilor. „Trebuie să se împlinească întru Mine Scriptura aceasta… căci cele despre Mine au ajuns la sfârșit” (Luca 22:37).

Dumnezeu S-a dat pe Sine nouă tuturor, fiecăruia dintre noi. Iar unul-născut Fiu al Său, David, numindu-ne în duh Tată, e cel care ne asigură de acest lucru. „Deci, dacă Fiul vă va face liberi, liberi veți fi într-adevăr” (Ioan 8:36). „Iar când se întorcea David, după uciderea filisteanului… și capul filisteanului era în mâna lui. Atunci Saul l-a întrebat: ‚Tinere, al Cui fiu ești tu?’” (1 Samuel/1 Regi 17:57,58), căci nu-l cunoștea pe tatăl lui David, căruia îi promise să-i facă întreaga casă liberă în Israel (1 Samuel/1 Regi 17:25). Regele promisese că o să facă liber pe tatăl celui care va distruge pe dușmanul lui Israel.

Nu trebuie să trecem cu vederea trăsătura foarte personală și deasupra firii a planului lui Dumnezeu de mântuire. Împlinirea planului se face în om; se deschide prin evenimentul numit „Învierea Lui din morți” *[Fapte 26:23; Romani 1:4 etc.]*. *„[Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, Care, după mare mila Sa,]* prin învierea lui Iisus Hristos din morți, ne-a născut din nou” (1 Petru 1:3). Hristosul din tine – EU SUNT-ul tău – e cel care este înviat. Învierea însemnează începutul eliberării lui Iisus Hristos de trupul păcatului și al morții, precum și întoarcerea Sa în trupul Său divin al Iubirii, forma omenească divină.

Acesta a fost scopul Domnului de la început: „Făcându-ne cunoscută taina voii Sale, după buna Lui socotință, astfel cum hotărâse în Sine mai înainte, spre iconomia plinirii vremilor, ca toate să fie iarăși unite în Hristos, cele din ceruri și cele de pe pământ – toate întru El” (Efeseni 1:9,10). „Juratu-S-a Domnul Savaot și a zis: ‚Cum am hotărât, așa va fi, precum M-am sfătuit, așa se va întâmpla!’” (Isaia 14:24).

Trăiește și făptuiește în încredințarea că Dumnezeu Și-a adus planul la îndeplinire și continuă să facă asta. Dumnezeu Însuși a venit, și vine, în istoria omenească în persoana lui Iisus Hristos în tine, în mine, în toți. Dumnezeu S-a trezit în autorii necunoscuți ai evangheliilor și continuă să se trezească în omul individual. Crede-le mărturia; nu căuta alte căi de a ajunge la un țel deja dobândit.

Posibil cea mai bună descriere a scriitorilor necunoscuți ai evangheliei lui Dumnezeu este redată în cuvintele: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și mâinile noastre au pipăit despre Cuvântul vieții… Ce am văzut și am auzit, vă vestim și vouă” (1 Ioan 1:1-3). **Credința nu e săvârșită până ce nu a devenit experiență.** Este esențial ca aceia ai căror ochi au văzut și ale căror mâini au atins Cuvântul vieții să fie trimiși, și să fie trimiși cu bună-știință, să îl vestească întregii lumi.

Hristos Cel înviat, omul de două ori născut, este Cel care spune: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați-vă de la Mine… și veți găsi odihnă sufletelor voastre” (Matei 11:29). El Își oferă cunoașterea scripturilor pe baza propriei Sale experiențe, pe când ceilalți se bizuie pe speculații. Primește-i oferta. Și vei fi ferit din a-ți pierde calea printre încâlcelile care trec drept adevăruri religioase. Și ți se va arăta singura cale către Tatăl.

Omul care e trimis să propovăduiască evanghelia lui Dumnezeu este mai întâi chemat, apoi luat în duh la adunarea unde dumnezeii țin judecata. „Dumnezeu a stat în dumnezeiască adunare și în mijlocul dumnezeilor va judeca.” (Psalmi 82/81:1).

Cuvântul ebraic Elokim *[„Elohim”]* este o unitate compusă la plural, *unul făcut din mai mulți*. În această propoziție se traduce ca *Dumnezeu* și *dumnezei*. Cel care e chemat e adus înaintea lui Elokim, Hristosul înălțat. I se cere să numească cel mai de seamă lucru de pe lume; el răspunde în cuvintele lui Pavel, „Și acum rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea. Iar mai mare dintre acestea este dragostea” (1 Corinteni 13:13). În acea clipă, Dumnezeu îl îmbrățișează și se contopesc și devin Unul. Căci „cel ce se alipește de Domnul este un duh cu El” (1 Corinteni 6:17). „Așa încât nu mai sunt doi, ci un trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu omul să nu despartă” (Matei 19:6).

Oamenii sunt chemați unul câte unul să se unească într-un singur Om, Care e Dumnezeu. „Și voi veți fi culeși unul câte unul, feciori ai lui Israel!” (Isaia 27:12).

Această unire cu Hristosul înălțat este botezul cu Duhul Sfânt. De la acest botez cu Sfântul Duh până la învierea lui se întind „zilele lui Mesia” *[Talmudul babilonian: Sanhedrin 98]*, o perioadă de treizeci de ani. În timpul acestei perioade, el este într-atât de copleșitor de cuprins de iubire pentru menirea lui ca vestitor și propovăduitor al evangheliei lui Dumnezeu, o evanghelie care exercită atâta forță asupra lui încât nu mai poate face nimic altceva; simte că „dacă vestesc Evanghelia, nu-mi este laudă, pentru că stă asupra mea datoria. Căci, vai mie dacă nu voi binevesti!” (1 Corinteni 9:16).

Îl mână o constrângere divină, așa cum îl mâna pe Ieremia, care spunea, „De aceea mi-am zis: ‚Nu voi mai pomeni de El și nu voi mai grăi, în numele Lui!' Dar iată era în inima mea ceva, ca un fel de foc aprins, închis în oasele mele, și eu mă sileam să-l înfrânez și n-am putut" (Ieremia 20:9).

Capătul acestei perioade de treizeci de ani vine atât de dramatic de neașteptat încât el nici nu apucă să-i vadă venirea. „Și Iisus Însuși era ca de treizeci de ani când a început să propovăduiască" (Luca 3:23). Acum povestea lui Iisus Hristos se dezvăluie în el într-o serie de experiențe extrem de personale și actuale. Întreaga serie de evenimente durează trei ani și jumătate. Începe cu *învierea* lui și *nașterea de sus*.

„Morții au auzit glasul copilului
Și au început să se trezească din somn:
Toate lucrurile au auzit glasul copilului
Și au început să se trezească la viață."

— William Blake

Dormind în patul lui și visând la oamenii unei cetăți în care „se vor umple piețele de băieți și de fete, care se vor juca în piețele sale" (Zaharia 8:5), îl va trezi o vibrație intensă la baza craniului său: „deșteaptă-te, cel ce dormi și te scoală din morți și te va lumina Hristos" (Efeseni 5:14). Trezindu-se, descoperă că nu e în odaia în care a adormit, ci în propria sa căpățână (Golgota). Craniul său este un mormânt pecetluit. Nu știe cum a ajuns acolo, dar cea mai mare dorință a sa este aceea de a ieși. Împinge baza craniului său și ceva se rostogolește, făcând o mică deschizătură. Își împinge capul prin deschizătură și-și croiește drum centimetru cu centimetru în același fel în care un copil se naște din pântecele mamei sale. Își privește trupul din care tocmai s-a ridicat. Este palid la față, întins pe spate, mișcându-și capul dintr-o parte într-alta, ca-ntr-o recuperare dintr-un mare zbucium.

„Voi vă veți întrista, dar întristarea voastră se va preface în bucurie. Femeia, când e să nască, se întristează, fiindcă a sosit ceasul ei; dar după ce a născut copilul, nu-și mai aduce aminte de durere, pentru bucuria că s-a născut om în lume" (Ioan 16:20,21).

„Căci Prunc în bucurie s-a născut
Acolo unde-i cruntă agonie;
Așa cum bucuroși culegem rod
Din ce cu-amare lacrimi mai demult sădirăm."

— William Blake

„Trebuie să vă nașteți de sus" (Ioan 3:7). „Iar cea liberă este Ierusalimul cel de sus, care este mama noastră" (Galateni 4:25). Căpățâna care-i fusese mormânt devine pântecele din care se naște din nou. Vibrația dinlăuntrul craniului său, cea care îl trezise din somn, pare acum a veni din afară și e ca un vânt grozav. Își întoarce capul în direcția de unde pare că vine vântul. Privind apoi spre locul unde-i fusese trupul, găsește cu mirare că acesta nu mai este, ci trei bărbați stau în locul lui.

Această experiență cu care se confruntă va fi împlinirea făgăduinței făcută lui Avraam.

„Apoi Domnul S-a arătat iarăși lui Avraam… Atunci ridicându-și ochii săi, a privit și iată trei Oameni stăteau înaintea lui… Și l-au întrebat Oamenii aceia: ‚Unde este Sarra, femeia ta?' Iar el, răspunzând, a zis: ‚Iată, în cort!' Zis-a Unul: ‚Iată, la anul pe vremea asta am să vin iar pe la tine și Sarra, femeia ta, va avea un fiu'… Și a pus Avraam fiului său, pe care i-l născuse Sarra, numele Isaac" (*„el râde"*), (Geneza/Facerea 18:1,2,9,10; 21:3).

Cei trei bărbați apărură brusc, n-au fost văzuți apropiindu-se. Avraam nu deslușește imediat însemnătatea acestui lucru. Sunt oare oameni obișnuiți care au ajuns acolo din întâmplare? Și ei sunt intrigați de acel vânt. Cel mai tânăr dintre cei trei este cel mai curios și merge să cerceteze sursa tulburării. Atenția sa îi este atrasă de un prunc înfășat în scutece care stă pe podea. El ia pruncul în brațele sale și spune că e pruncul celui înviat, apoi îl așează pe pat. Bărbatul ce înviase îl ridică apoi și spune, „Heeei, iubitule!" *[vezi „Legea și Făgăduința", de același autor]*. Pruncul zâmbește și astfel se încheie primul act.

„Și în ținutul acela erau păstori, stând pe câmp… Și iată îngerul Domnului a stătut lângă ei… Iar îngerul le-a zis: ‚Nu vă temeți. Căci, iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul. Că vi S-a născut azi Mântuitor, Care este Hristos Domnul, în cetatea lui David. Și acesta va fi semnul: Veți găsi un prunc înfășat, culcat în iesle'" (Luca 2:8-12). Dumnezeu S-a născut, căci Dumnezeu *Mântuitor* Se cheamă (Isaia 43:3, 45:15, Luca 1:47).

După revelație, omul caută prin străvechile scripturi după asemănări și prevestiri ale experienței sale mai presus de fire – și aflându-le, știe că:

„Toate dinainte mi s-au spus: nimic
N-aș fi putut întrezări;
Dar am învățat cum ar suna vântul
După ce toate-acestea se vor adeveri."

– Edward Thomas

Firea imprevizibilă a direcției vântului ilustrează spontaneitatea nașterii divine cu atât mai lesne de vreme ce și în greacă și în ebraică acest cuvânt este folosit atât pentru *vânt* cât și pentru *duh*.

Planul Domnului este descris în scriptura străveche, dar nu poate fi cunoscut cu adevărat până ce nu e trăit individual. Dumnezeu a vorbit, iar cele pe care le-a prevestit sunt scrise acolo pentru ca toată lumea să le înțeleagă. Dar prorocia Lui apare într-o lumină mult diferită atunci când a fost experimentată față de cea în care a fost înțeleasă atunci când a fost numai citită.

Fiecare va cunoaște că Iisus Hristos este Tatăl în lumina propriei sale trăiri a misterului creștin.

„În zilele acestea mai de pe urmă El ne-a grăit nouă prin Fiul Său" (Evrei 1:2).

La cinci luni după ce omul este înviat și născut de sus, o vibrație asemănătoare celei cu care a început primul act se pornește în capul lui. De data aceasta e centrată în creștet. Sporește în intensitate, până ce explodează. După explozie, el se vede într-o odaie sărăcăcioasă. Sprijinit de canatul unei uși deschise și privind la o scenă pastorală, iată-l pe Fiul său David, cel de faimă biblică. E un adolescent puțin peste zece ani. David i se adresează spunându-i „Tată”. Omul înviat știe că el e Tatăl lui David, iar David știe că este Fiul lui.

Alți doi bărbați privesc voluptuos la David, dar Tatăl le aduce aminte de victoria Fiului său asupra uriașului filistean. Și stând acolo și contemplând frumusețea nepământeană a Fiului său, se încheie al doilea act. Dumnezeu Tatăl Se dă pe Sine omului, pentru ca omul să poată deveni Dumnezeu Tatăl. „Vestesc porunca Domnului. Domnul a zis către Mine: ‚Fiul Meu ești Tu, Eu astăzi Te-am născut!’” (Psalmi 2:7).

Cel de-al treilea act se desfășoară la patru luni după ce s-a arătat relația Tată-Fiu. Este dramatică de la un capăt la celălalt. Un fulger de lumină despică trupul omului înviat din vârful capului până la baza șirei spinării. Acum este deschisă noua cale vie pentru el prin catapeteasmă, adică, prin trupul său. Revelația se produce mereu în termeni personali, și agenții omenești ai revelației lui Dumnezeu nu sunt niciodată coborâți la nivelul impersonalului. „Drept aceea, intrând în lume, zice: ‚Jertfă și prinos n-ai voit, dar mi-ai întocmit trup. Arderi de tot și jertfe pentru păcat nu ți-au plăcut; atunci am zis: Iată vin, în sulul cărții este scris despre mine, să fac voia Ta, Dumnezeule’” (Evrei 10:5-7; se citează din Psalmi 40/39:6-8).

Voia Domnului s-a făcut. Dumnezeu trebuie să mântuiască și numai Dumnezeu. La baza șirei spinării sale, el vede un izvor de lumină lichidă și știe că el este acela. El are acum „îndrăzneală, să intrăm în Sfânta Sfintelor, prin sângele lui Iisus, pe calea cea nouă și vie pe care pentru noi a înnoit-o, prin catapeteasmă, adică prin trupul Său” (Evrei 10:19,20). Pe când contemplează izvorul de lumină lichidă, sângele lui Dumnezeu, apa vie, se contopește cu acesta și cunoaște că este el însuși, Făcătorul și Mântuitorul său divin. Acum se înalță precum un fulger de lumină în spirală prin șira spinării sale, intrând cu mare forță în sanctuarul ceresc al căpățânii sale. Capul îi reverberează ca un tunet.

„Și după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, așa trebuie să se înalțe Fiul Omului” (Ioan 3:14). „Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum Împărăția Cerurilor se ia prin străduință și cei ce se silesc pun mâna pe ea” (Matei 11:12). Pentru astfel de oameni, noua eră a sosit.

Doi ani și nouă luni mai târziu, plinindu-se cei trei ani și jumătate de propovăduire a lui Iisus, cel de-al patrulea și ultimul act al piesei mântuirii ajunge la apogeu. „Și S-a coborât Duhul Sfânt peste El, în chip trupesc, ca un porumbel, și s-a făcut glas din cer: Tu ești Fiul Meu cel iubit, întru Tine am binevoit” (Luca 3:22).

Capul celui înviat devine brusc translucid. Zburând deasupra lui, ca-ntr-o plutire, se pogoară un porumbel ce-l ține cu iubire; îl primește în mâna întinsă, îl apropie de chipul său, iar porumbelul îl copleșește cu dragostea lui, sărutându-i fața, capul și gâtul.

O femeie, fiică a vocii lui Dumnezeu, îi spune: „Te iubește”, iar piesa mântuirii se săvârșește în el. Este acum un fiul al lui Dumnezeu, un fiul al Învierii. El „nici să moară nu mai poate, căci este la fel cu îngerii și este Fiu al lui Dumnezeu, fiind Fiu al Învierii” (Luca 20:36). „Eu și Tatăl Meu una suntem” (Ioan 10:30). „Eu sunt rădăcina și odrasla lui David” (Apocalipsa/Revelația 22:16). El este Tatăl omenirii și odraslele sale. Devenind om, limita contracției și opacității, el sparge crusta și se extinde în transparență, atingându-și scopul.

El a aflat „pe Acela despre Care au scris Moise în Lege și proorocii” (Ioan 1:45).

Scriitorii anonimi ai evangheliei lui Dumnezeu sunt oameni „de două ori născuți”, fii ai lui Dumnezeu, fii ai Învierii, care nu mai pot muri, scăpând deja de trupul păcatului și al morții. Evanghelia este povestea planului de mântuire al lui Dumnezeu.

Va fi de folos tuturor cititorilor Cuvântului lui Dumnezeu să încheiem această mărturisire de credință cu un citat din William Blake.

„Ar trebui să se înțeleagă că nu Persoanele, Moise și Avraam, sunt consemnate aici, ci Stările semnificate de aceste Nume, persoanele fizice fiind reprezentative sau Viziuni ale acelor stări așa cum au fost acestea revelate Omului Muritor în seria de Revelații Divine descrise în Biblie: am văzut aceste Stări diferite în Imaginația mea, atunci când ele apar de departe ca un singur Om, dar, apropiindu-te, se arată ca Mulțimi de Nații.”

Nu găsești istorie seculară în Biblie. Biblia este istoria mântuirii și este în întregime mai presus de fire.